

3/4

10 LET SKAUTINGU

V POŠTORNÉ • 1921-1931

I. ODDÍL SVAZU JUNÁKŮ-SKAUTŮ R.Č.S. V POŠTORNÉ.

10 LET SKAUTINGU
V POŠTORNÉ
VÝKAZ O ČINNOSTI
ZA LETA 1921-1931.

POŠTORNÁ 1931.

NÁKLÁDEM VLASTNÍM - TISKEM VLAD. CHLÁNDY V BŘECLAVI.

Vzpomínáme zemřelých bratří:

Josefa Daňka,

dobrého člena oddílu, zemřelého dne
26. dubna 1928 ve věku 22 let;

Karla Havlíčka,

bývalého vůdce oddílu, zemřelého dne
5. ledna 1928 ve věku 22 let;

Pavla Mikuliče,

dobrého člena oddílu, zemřelého dne
21. dubna 1931 v presenční vojenské
službě ve věku 21 let.

Čest budiž jejich památce!

Skautská hymna.

*Junáci vzhůru, volá den,
luh květem bývá orosen,
sluníčko blankytem pílí:
před námi pout vede k cíli.
Junáci vzhůru, volá den,
junáci vzhůru, volá den!*

*Nás neomýlí nástraha,
je na stráži nám odvaha,
jsme silni svaem i duší,
jak růže krásný čin sluší –
nás neomýlí nástraha,
nás neomýlí nástraha!*

*Chcem věrni zůstat také dál,
čím k lepšímu duch mladý vzplál,
poslušni vnitřního kynu,
muž budem krásného činu.
Chcem věrni zůstat také dál,
chcem věrni zůstat také dál!*

I. Oddílu Svazu junáků skautů R.Č.S. v Poštorné k jubileu.

Již deset let žije Váš oddíl a Vy můžete hrdě hleděti na vše, co jste za ten čas vykonali. Deset let Vaší činnosti je mi důkazem, že skauting je hnutí, které není potřebí uměle na živu udržovati, že je to idea, která zapustila kořeny hluboko do Vašich srdcí, takže trvá a roste i přes nepochopení a nepřizeň těch vrstev občanstva, kterým by měla zvláště záležeti na výchově mládeže a které by měly skautské hnutí všemi silami podporovati.

Téměř nikdo Vám nepodal pomocné ruky a přece jste nezhynuli. Nedostávali jste darů, příspěvků ani podpor a přece jste si vlastní silou opatřili potřebný inventář a uskutečnili řadu pěkných letních táborů ačkoli neoplýváte pozemskými statky. Holýma rukama budovali jste feriální kolonie, které jiné korporace budují z prostředků veřejných a ze štědrých příspěvků lidumilů.

Ačkoli nebylo nad Vámi autority nějaké „osobnosti“, přece jste žili v bratrském kruhu družně, jak to vyžaduje skautský zákon. Nikdy jste neposkvrnili skautské jméno činy, které by byly v rozporu se skautským zákonem. Díky Vám za to! Podali jste tím důkaz, že skautská idea v srdci je mocnějším činitelem než autorita t. zv. osobností.

Přeji Vám do druhé desítky let více pochopení občanstva pro Vaše dílo. Přeji Vám, abyste i v Poštorné našli alespoň několik vlivných lidí, kteří by Vás ve Vašem ušlechtilém snažení podporovali.

Nenajdete-li jich, věřím, že ani pak ve svém díle neustanete. Jste mladí. Budoucnost patří mladým. Proto vesele ku předu!

Váš

Frant. Kňourek,
okresní zpravodaj.

Slibuji na svou čest jak dovedu nejlépe: 1. milovati vlast svou republiku Československou a sloužiti jí věrně v každé době, - 2. plniti povinnosti vlastní a zachovávatí zákony skautské, - 3. duší a tělem býti hotov pomáhati bližnímu.

Naše začátky.

Jaro 1920.....

Ledy a sněhy roztály a kalné vody zaplavily náš kraj. Jindy mírná Dyje značně se rozvodnila nad normální stav a divokými proudy zalila louky i lesy, že všude viděl's jen vodu a zase vodu.

Obvyklý zjev povodní, opakovaný v našich krajinách skoro pravidelně každého jara, a přece vždy pro nás zajímavý, krásný svou romantikou, připomínající nekonečné moře, a děsný svým nebezpečím, jež mládí tak rádo vyhledává.

Jen zřídka kde ční pustý ostrůvek, na němž poplašená zvěř hledá svou záchranu. A při začátku povodní tvoří se často dlouhé poloostrovy, zrádné a lstivé, nabízející nové objevy, nové krásy, a svádějící tě, abys šel dále a dále. Tak octneš se bezděky daleko na poloostrově, nový příliv vody náhle tě odřízne od světa a jsi sám a sám.

Divný, ale krásný pocit.

Vidíš jen v dáli lidská obydlí, dravý proud vln zabraňuje ti návrat k domovu, a cítíš, jak jsi odkázán se vším jen na sebe samého. Maně ti napadnou osudy Robinsona Crusoe a poznáš, že vždy máš býti na vše připraven.

Za takových okolností bylo vysloveno u nás, na zaplavených Štěpnicích a Dubiči, po prvé slovo — skaut.

Karel si objednal Müllerovu skautskou příručku, my později příručky vodních skautů, a navázali jsme písemně styky přímo s otcem Nebeským, zemským zpravodajem pro Moravu.

V příštím roce 1921 jsme konali již časté vycházky na půl dne i na celý den, zatím však v rámci dorostu místního „Sokola“. Na veřejném cvičení toho roku konaném měli jsme ve své režii tomboľu, z jejího výtěžku vytvořili jsme zvláštní cestovní fond k podporování výletů, z nichž nejlépe se vydařil zájezd na Ma-cochu. V této činnosti pomáhal nám zejména p. odb. učitel Ant. Flodr, v jehož školní kreslárně měli jsme později též první svou oficiální schůzku skautskou.

Zkušenosti z nočních vycházek donutily nás, abychom žádali zakoupení stanů. Byli jsme však odmítnuti. Tu začali jsme se vážně zabývatí založením samostatného skautského oddílu.

Ke čtyřem prvním (Karel Havlíček, Franta Říha, Frant. Tévolt a Jan Daněk) přidali se další 4 chlapci (Martin Pavlica, Emil Trensinger, Jan Doležal a Josef Daněk) a skupina těchto 8 hochů 14—17 letých přihlásila se k životu jako skautský oddíl v první své schůzce 1. listopadu 1921. Navázali jsme ihned styky s ústředím, se skauty ze Znojma a Židlochovic, a v mno-

hém též poradil bratranec br. Říhy, který byl členem oddílu prostějovského.

Nedostatek znalostí skautské organizace způsobil, že domnívali jsme se, že vůdcem může být jen zletilá osoba a že řídili jsme se zvyklostmi jiných spolků, konali jsme totiž schůze a volili každým rokem na valné hromadě svého vedoucího a ostatní funkcionáře.

V první schůzce byl zvolen místovůdcem br. Říha (funkci vedoucího jsme rezervovali pro osobu starší 21 let), na valné hromadě 29. ledna 1922 byl zvolen za vůdce br. Dominik Kučera, který se vzdal činnosti 1. července 1924. Nastupuje po něm zemřelý br. Karel Havlíček, který vedl oddíl po 2 léta. Pro studie ve vzdálené Bratislavě resignoval a v letech 1926—1928 jest vedoucím oddílu br. Frant. Tévolt. Pak ujímá se vedení oddílu opět br. Kučera a 20. dubna 1929 přebírá oddíl br. Matěj Popovič, který jest jeho vedoucím dosud.

Tak rychle uběhlo 10 let od založení oddílu. Doufejme, že v r. 1941 se zase všichni sejdeme a nové jubileum radostně oslavíme!

Matěj Popovič:

Jak táboříme.

Od dávných dob bylo táboření v Anglii a Americe velice oblíbeným sportem. Školáci, úředníci, dělníci utíkali ze zaouchených měst, nezdravých dílen, kanceláří a škol, aby ve vzdoušených stanech, na březích šumících řek a jezer, nebo o čarokrásných zákoutích hor zapomínali na všední starosti a potíže. Tam trávili všechn svůj volný čas a dovolenou, aby opět s nově načerpanými silami, rozptýlenou myslí a radostným úsměvem ve tváři vraceli se ku svým povoláním.

Skauting převzal toto táboření a učinil z něho důležitou stáť ve své výchově. Ovšem, že táboření skautské není tak pohodlné jako bylo táboření Angličanů a Američanů. A právě ta jednoduchost a ten robinsonský způsob života činí ho krásným a romantickým, vychováváje z chlapců houževnaté a soběstačné muže. Život v táboře učí hochy být trpělivými, vytrvalými a sblízuje je přímo v jeden rodinný svazek, kde mají všichni stejná práva i povinnosti. Třebaže na počátku prací a starostí je, že až jde hlava kolem, přece cítí se každý nejšťastnějším člověkem pod sluncem při pomyslení, že neotuzuje jenom tělo, ale i ducha, vůli a charakter. A to si právě ceníme nejvíce.

Povím vám něco o našem táboření. Byl-li počátek oddílu u nás těžký, bylo to s tábořením ještě horší. Nějakého mecenáše, kte-

Skautský zákon: 1. Skaut je pravdomluvný. — 2. Skaut je věrný a oddaný.

rý by věc tuto finančně podpořil nebylo, a hoši nebo jejich rodičové nebyli také bohatí, aby mohli tu některou korunku na inventář (stany, kotly atd.) darovati, bez čehož je táboření nemožné. A skoro náhodou byl v roce 1923 uskutečněn první tábor na Bezkydech. Byl to tábor s bratry břeclavskými, kteří byli členové našeho oddílu, hoši většinou z bohatších rodin, kteří si stanová plátna koupili sami a naši bratři byli v nich jen jako příživníci. Za rok na to bylo to horší. Břeclavští bratři se osamostatnili a my jsme zůstali opět bez stanů. Přemýšlelo se, jak bychom si pomohli anebo nějak vydělali potřebné peníze. Starší bratři jsou od rána do večera zaměstnáni a mladší, co chodí do školy, těžko by mohli co dělat. Konečně se přišlo k rozuzlení. Br. vůdce K. Havlíček se informoval o nějakých pracích u obce, a bylo mu řečeno, že je třeba natřít po ulicích stromky. S natíráním se ihned započalo a to každý večer, za což jsme nějaký příspěvek obdrželi. Je jaro 1924. Br. Havlíček a Daněk shání celtové plachtý, kabáty a gumáky a vyrábí se z nich náš první stan, o kterém ještě později říkával br. Havlíček: „Službu dělá dobrou, ale reklamu žádnou“. Druhý stan vypůjčil br. vůdce z Blanska od kamaráda a tak se činí přípravy na druhý tábor do Malých Karpat u Plaveckého Podhradí, kterého se zúčastnili 4 bratři.

Skautskou besídkou konanou 19. dubna 1925 získáváme neveliký obnos a kupujeme druhý stan tvaru A. Blíží se konec školního roku. Br. vůdce hlásí, že je přihlášených 14 bratrů na tábor a s hrůzou konstatuje, že naše stany pojmu sotva polovinu. Určuje dva bratry, kteří musí ještě před táborem vyhledat místo, ovšem s jednou těžkou podmínkou, v blízkosti nějaké boudy nebo opuštěné salaše. Hoši vrátili se s dobrou porizenou a 5. července 1925 vydali jsme se na třetí tábor do Bílých Karpat, na Cigán u Nedašova.

A tak se zdokonyvaly tábory rok od roku, jak ve stavbě stanů, tak ve vaření a jiných pracích. Zakoupili jsme opět jeden stan a 18. července 1926 jelo se na čtvrtý tábor a to do Podyjí u Uherčic, kde také tábořili skauti ze Znojma. Tábor byl společný a měl význam ten, že dopomohl k sblížení těchto dvou oddílů, což se podnes udrželo.

Dne 24. července 1927 jede se na pátý tábor pod Javořinou, do chudobného to kraje tamnějšího lidu slováckého. Myslím, že účastníci toho tak skoro nezapomenou, neboť museli jít s plným nákladem asi šest hodin pěšky, poněvadž trať z Veselí do Nového Města nad Váhom nebyla ještě dohotovena.

Za rok na to v r. 1928 byl tábor opět na Slovensko do Malých Karpat u Jablonice. Účastníkům zůstane zajisté vryt v paměti lov na divoké kance. V roce 1929 tábořilo se na Chřibech

u Stupavy, kde jsme žili velice dobře a lacino, neboť jsme byli zasypáváni dary místního pana faráře a mecenášů, kteří tam byli na letním bytě. Tábořilo se čtyři týdny a účastníků bylo 16. Mezi nejkrásnější tábory polohou musíme zařadit tábor v roce 1930 v Podyjí u St. Petřína. Už cesta ze St. Petřína byla neobyčejně krásná a romantická, neboť hned za dědkou přišlo se na stezku, nebo lépe řečeno na chodníček, podél něhož tekli potůček, jenž se musel 9krát přeskočit nebo přejít po balvanech. Po obou stranách vypínají se neveliké hory, porostlé smrky, takže činí chůzi i za největšího vedra příjemnou. Po půl hodině přišlo se k řece Dyji, která zde protéká krásným údolím a tvoří ohromný ostrůvek, porostlý hustým křovím a vysokou travou a na kterém vybudovali jsme si tábořiště pro náš měsíční pobyt. A jako před čtyřmi lety sešli jsme se i teď se starými kamarády bratry znojenskými, kteří zde tábořili již 14 dnů.

Po příchodu na místo určené k táboření, nastává perná práce trvající 5—6 dní. A nemyslete si, když se odbude tato nejtěžší práce táborová, že se ostatní dny do konce tábora jen leží. Konají se do nejbližšího okolí vycházky, pomáhá se občas lidem na poli nebo na lukách, staví se mosty, není-li dostatek vody v potůčku, postaví se přehrada, ve které se udržuje voda na koupání atd. Každý oddíl má své kuchaře, ale u nás tomu tak není. Hoši jsou rozděleni na skupiny po 3—4, která má po dva dny službu. Tato skupina stará se o vaření a veškerý pořádek v táboře. Vstává o půl hodiny dříve než ostatní. Ráno po zatroubení vylézají všichni ze stanů, odkládají noční prádlo a vrhají se do vody. Po koupeli následuje nástup k vlajce, slavnostnímu to úkonu každého dne, pak je ranní půlhodinka a na konec, to co má každý nejradši — snídaneň.

Zajisté každý vzpomíná na krásné večery táborové, noční a večerní vycházky. A což ty táborové ohně, na které se připravuje program několik dní! Shání se silnější dřevo, které již odpoledne se staví a připravuje k večeru. Po večeri zapálí jeden ze starších bratří oheň a od stanů plíží se zástup stínů zahalených v příkrývky. Obejdou kolem ohně a mlčky sedají na svá předem připravená sedátka. Oči všech upřeny jsou do ohně, jakoby v něm něco hledaly. Jaké jsou jejich touhy a přání, čím je jejich duše naplněna, vědí jenom oni sami a nikdy se to nikdo nedoví. Následuje Junácká hymna, vážné i veselé scény a na konec zpěv našich oblíbených slováckých písní.

Je konec. Hoši odcházejí do stanů a trubač jde na místo od tábora poněkud vzdálené odtroubit večerku. Usnáváme za šepotu stromů, šumící řeky, a v uších doznívají nám poslední tóny večerky: „Dobrou noc, sladce spi, nech sa ti zdávajú sladké sny.“

Josef Blažek:

Stavba našich tábora.

Hlavní věcí k táboření musí být pěkné místo přiměřené velikosti.

Přijede se na místo a hned se začnou stavět podsady. Poněvadž do obyčejného stanového plátna bychom se nevešli se vším, co máme na měsíc s sebou., postavíme z desek podsady asi 1 m vysoké a na to pak napneme stan.

Každý oddíl má již svou stavěcí metodu. Tak na př. my stavíme stany do kruhu. V popředí postavíme bránu. Dva kůly zahrabeme do země a na ně křížem přibijeme dva slabší kůly. A pak ještě nějakými dřívky to ozdobíme. V mezerách mezi stany uděláme si lavecčky. Ale ne z desek, jak by si každý myslil! Z kulatých tyčí i s opěradly a jak dobře se na nich sedí! Doprostřed postavíme stožár asi 8 m vysoký, na kterém je vztyčena státní vlajka. Uvnitř před každým stanem nasadíme velké kapradě, takže naše náměstíčko vypadá jako malý park.

Blízko vody postavíme kuchyň. Vykopeme dosti hluboký žlab s jedné strany volný k příkládání. Nad takovým ohništěm pověsíme kotly a s volné strany příkládáme. Nu, a abychom nemusili šálky s jídlem držet na klíně, uděláme si stůl s lavičkami a dobře nám všem chutná, třebaže není prostřený.

Seznam prázdninových táborů.

1. 17 denní tábor (společně s břeclavskými bratry) v Bezkydech u Starých Hamrů od 18. července do 4. srpna 1923; počet zúčastněných 6, vedl K. Havlíček.
2. Týdenní tábor v Malých Karpatech u Plaveckého Podhradí od 28. července do 3. srpna 1924; počet zúčastněných 4, vedl K. Havlíček.
3. 14 denní tábor v Bílých Karpatech na Cigáně u Nedašova od 5. do 19. července 1925; počet zúčastněných 17, vedl K. Havlíček.
4. 14 denní tábor v Podyjí u Uherčic od 18. do 31. července 1926; počet zúčastněných 14, vedl O. Mikula.
5. 14 denní tábor pod Javořinou od 24. července do 7. srpna 1927; počet zúčastněných 15, vedl J. Feuereis.
6. 3 týdenní tábor v Malých Karpatech u Jablonice od 22. července do 12. srpna 1928; počet zúčastněných 15, vedl J. Feuereis.

7. 4 týdenní tábor na Chříbech u Stupavy od 22. července do 18. srpna 1929; počet zúčastněných 16, vedl Vl. Anděl.
8. 4 týdenní tábor v Podyjí u St. Petřína od 21. července do 16. srpna 1930; počet zúčastněných 27, vedl Fr. Vymyslický a M. Popovič.

Kromě toho zúčastnili se dva naši bratři společného zájezdu oddílu břeclavského a uh.-hradištského do Morinje v Boce Kotorské v r. 1930.

Pochod župy Masarykova.

Ke Slovanským táborům v Praze 1931.

Hlavu směle vzhůru, junáci,
ať je vidět, že jdou Slováci,
že jde to župa Masarykova,
že jdou to moravští Slováci!

V očích je každému touhu znát:
uvidět tatíčkův starý hrad.
Buď zdráva Praha i hlava drahá,
kterou má každý z nás vroucně rád!

O nás neměj strachu, otče náš,
na Slovácku věrné děti máš!
Ve zlém i v štěstí srdcem i pěstí
letíme, kam nás ty zavoláš.

Měj ty nás, tatíčku, také rád,
nemyslí, že chcem jen tancovat!
Je doba jiná, pohled' do Zlína,
poznáš, že umíme pracovat!
(Na nápěv písně Přijdi ty šohajku).
Fr. Kňourek.

Seznam významnějších vycházek.

1. Vycházka do Rakous na Falkenstein dne 17. září 1922.
2. Vycházka na Chříby dne 28. a 29. března 1923.
3. Vycházka k lanžhotskému přívozu dne 20. července 1924.
4. Vycházka do Podyjí dne 15., 16. a 17. srpna 1924.

7. Skaut je poslušný rodičů, představených a vůdců.

5. Vycházka do Malých Karpat (na Vysokou) dne 31. května a 1. června 1925.
6. Vycházka do Rakous na Falkenstein dne 23. srpna 1925.
7. Vycházka do Malých Karpat (Jablonica-Smolenica) dne 1. a 2. května 1926.
8. Vycházka na Palavské kopce dne 22. srpna 1926.
9. Vycházka na Falkenstein v Rakousích dne 19. září 1926.
10. Vycházka do Malých Karpat (Ballenstein - Sv. Jur) dne 5. a 6. června 1927.
11. Vycházka na Palavu dne 28. srpna 1927.
12. Vycházka na Chřiby dne 27. a 28. května 1928.
13. Vycházka na Branč a Bradlo dne 19. května 1929.
14. První vyjížďky na loďkách k Rabensburku dne 26. května 1929.
15. Zájezd na loďkách do Bratislavy ve dnech 5., 6. a 7. července.
16. Zájezd po Svatce z Brna dne 7. a 8. září 1929.
17. Vodácká vyjížďka z Dol. Věstonic po Dyji dne 15. září 1929.
18. Zájezd na kolách na Branč a Bradlo dne 13. dubna 1930.
19. Vycházka do Podyjí 8. a 9. června 1930.
20. Vodácká vyjížďka ze Znojma po Dyji dne 8. a 9. června 1930.
21. Zájezd na loďkách po Dyji do Cáhnova, k ústí Dyje do Moravy a zpět dne 5. a 6. července 1930.

Kromě těchto vycházek podnikány byly polodenní i celodenní vycházky do okolí. Naši bratři zúčastnili se též sjezdů skautů v Praze r. 1922, v Mor. Ostravě r. 1925, v Uh. Brodě r. 1926, v Brně r. 1928 a slavnosti skautů v Přerově a v Lužicích v r. 1928 s vlastní dechovou hudbou.

Seznam veřejných vystoupení.

1. Skautská besídka dne 7. května 1922.
2. Skautská besídka dne 19. dubna 1925.
3. Mikulášský večer dne 5. prosince 1926.
4. Skautská besídka dne 10. dubna 1927.
5. Oslavy 28. října s táborovým ohněm a pořízení vlajky v roce 1927.
6. Mikulášský večer dne 4. prosince 1927.
7. Pohostinská hra „Břetislava“ z Břeclavě. „Do tábora“ od Fr. Kňourka dne 2. února 1928.

8. Kňourkovo divadlo „Jiřkovy housle“ dne 4. března 1929.
9. Mikulášská zábava dne 7. prosince 1929.
10. Mikulášská zábava dne 6. prosince 1930.
11. Kabaretní večer dne 11. dubna 1931.

Kromě těchto podniků zúčastnili se naši bratři činně oslavy Čs. Červeného kříže v Břeclavi v r. 1929 a oslavy otevření hřiště téhož spolku v Poštorné v roce 1931 a různých slavností všenárodních.

Seznam členů.

Oddíl nyní čítá 52 členů a jest rozdělen na 5 družin: Havrani, Kamzfcí, Lišky, Kuny a Krahujci.

1. Anděl Ladislav.	27. Popovič Jan.
2. Anděl Vladimír.	28. Popovič Matěj.
3. Baránek Jakub.	29. Pulicar Karel.
4. Baránek Ota.	30. Ronge Josef.
5. Bařina Jan.	31. Ronge Štěpán.
6. Beregauer Karel.	32. Smyčka Jan.
7. Blažek Dominik.	33. Šotnar Josef.
8. Blažek Josef.	34. Tévolt Frant.
9. Daněk Jan.	35. Trávníček Bedřich.
10. Doležal Rudolf.	36. Trávníček Vilém.
11. Feuereis Jan.	37. Urban Miroslav.
12. Grunský Leopold.	38. Varmuža Jan.
13. Hnátovič Emerich.	39. Varmuža Jaroslav.
14. Kakač Eduard.	40. Varmuža Miroslav.
15. Kakač Rudolf.	41. Varmuža Oldřich.
16. Klimovič Josef.	42. Vydra Jindřich.
17. Klimovič Leopold.	43. Vydra Petr.
18. Klimovič Rudolf, st.	44. Vymyslický Jan, st.
19. Klimovič Rudolf, ml.	45. Vymyslický Jan, ml.
20. Kučera Bedřich.	46. Vymyslický František.
21. Levák Leopold.	47. Výborný Ladislav.
22. Malinkovič Jan.	48. Výborný Rudolf.
23. Mikula Oldřich.	49. Weidlich Evžen.
24. Novotný Josef.	50. Weidlich Viktor.
25. Novotný Viktor.	51. Wöllert Otto.
26. Pávek Antonín.	52. Zobač Rudolf.

10. Skaut je čistý v myšleních, slovech i skutcích.

Slib „Dolních chlapců“.

Náš rodný kraj
tam — na jihu Moravy,
obklíčen Dyjí, obrouben lesy,
v nížině, blízko Palavy,

je nám tak vzácný,
je nám tak milý,
že nešli bychom z něho
v jiné světa díly.

Dost pěvců mají hory,
Tatry, Alpy, Říp i Kriváň,
nám symbolem zaň
jsou nížiny a dyjské vory.

Široširé naše pláně
mají též své krásy,
my jsme hrdi na ně

a slavně slibujem:
„Jsme chlapi slovácké doliny,
Dolině věrni zůstanem!“

Šk.

Jan Daněk:

Vycházky do okolí.

Poštorná jest městys s 3.800 obyvateli, čtvrt hodiny vzdálen od města Břeclavě a půl hodiny od známého břeclavského nádraží, z něhož se rozjíždějí vlaky šestí směry (k Brnu, Přerovu, Bratislavě, Vídni, Znojmu a Lednici). Železniční spojení jest tudíž velmi výhodné.

Do převratu patřila Poštorná do Dolních Rakous a dosud jsou v živé paměti národnostní boje zdejších uvědomělých a neohrožených Slováků s Němci a rakouskou vládou.

Okolí jest zalesněné, Dyje roztéká se několika rameny a obtéká značné množství hradů a zámečků, které patří rodině knížat z Liechtensteinů.

Za hodinu jsme přes Charvatskou Novou Ves u zámečku „Appolův chrám“, který trůní nad prvním velkým rybníkem, odtud za půl hodiny přicházíme do

Skaut je v každé chvíli hotov brániti svou vlast.

Lednice, letního sídla knížat z Liechtensteinů. Jest zde nádherný zámek, rozsáhlý park se skleníky a turecký minaret, zvaný „Babylon“, 63 m vysoký. Z Lednice jsme za půl hodiny u „Janova hradu“, který jest vystavěn uměle jako zřícenina.

Kolem Keramických závodů lesní pěšinkou přijdeme za slabou hodinu ke kapli „Svatého Huberta“ s uměleckou sochou, odtud asi za půl hodiny kolem Nového dvoru k pověstným „Třem graciím“ (pěkný zámeček v polokruhu s alegorickým sousoším), za další půlhodinu podél velkých rybníků k jinému zámečku „Na rozhraní“ u vsi Hlohovce. Dříve zde hraničila Morava s Dolními Rakousy. Se střechy zámečku jest nádherný rozhled na okolní rybníky, v přízemí vidíme 2 velrybí čelisti.

Po silnici přijdeme z Poštorné za půl druhé hodiny do Valtic, před cílem minuvše „Dianin chrám“, též „Rendez-vous“ zvaný (římský to triumfální oblouk s nádhernými reliefs). Valtice leží v hluboké kotlině a mají mimo jiné památky zvláště starobylý zámek se vzácnou obrazárnou, sbírkou zbraní a j. V r. 1278 dlel zde po bitvě na Mor. Polí Rudolf Habsburský.

Nad Valticemi na mírné vyvýšenině stojí obrovská kolonáda na 24 korintských sloupcích zvaná „Raisten“ (Reusten), která připomíná Gloriet ve vídeňském Schönbrunně. Jest s ní velkolepý rozhled na okolní vinice, blízké rybníky, lesy, i nedaleké Palavské vrchy. Východním směrem k „Bořímu dvoru“, uprostřed lesa leží pěkný loví zámek (hájovna), málo však známý, odkudž jen za několik minut přijde se na hranice rakouské a vidíš červenou věž kostela rakouské vsi Katzelsdorfu.

Vydeme-li z Poštorné opačným směrem než do Lednice, vejdemo asi za 20 minut kolem Schramovy továrny na umělá hnojiva do lesa „Pohanska“, kde jest pěkný lovecký zámek téhož jména s romantickým okolím, za ním po půl hodině přijdeme k novému zámečku „Lány“, v jehož okolí chová se dosud vysoká zvěř a sídlí hojně čápů. Podél lesní dráhy za tři čtvrtě hodiny dostaneme se k dřevěným ruským domkům, které se již bohužel rozpadávají.

To jest jen velmi stručný popis nejbližšího okolí. Přijďte se k nám podívat a budete s naším krajem určitě spokojeni.

Delší výlet může se dobře spojití s vycházkou na blízké Pálavské vrchy (550 m), se zříceninami hradů Děvína, Rosenberku a Mikulova.

(Pozn. Podrobnější popis najdeš ve spisku p. uč. Jar. Štancla: „Průvodce břeclavským okolím“, který vydala knihtiskárna Vlad. Chlány v Břeclavi).

Ze skautského života.

A jeli jsme. Kluci, jedme v neděli na loďkách do Bratislavy, dal návrh jeden z bratří na oddílové schůzce, když již všichni mladší bratří odešli domů. Jedme! Všichni byli ovšem při tom. Kalkulovali jsme s tím, že když vlakem do Bratislavy je 80 km, bude tam po vodě nanejvýš 100 km. Pojedeme-li pouze 10 km za hodinu, budeme na místě za 10 hodin, to znamená, že neděle nám na výjižďku tu úplně postačí. Tedy v neděli brzy ráno nalodili jsme se do našich bárek a za pokřiku vzdalovali se rychlým tempem od

„Poštorně“. Počasí nebylo nejlepší, ale my jsouce rádi, že zas jedeme v místě nám dosud neznámá a tak vábná, nevěnovali jsme tomu pozornosti. Za nedlouho s blahým uspokojením jsme zjistili, že se blížíme již k rakouské vesnici „Dernitálu“. Avšak naše pozornost byla brzy upoutána jinam. S neblahým tušením pohlížíme na hlídku pohraniční finanční stráže, procházející se po břehu. Dojíždíme a kázali nám přistáti. „Máte povolení?“ táže se nás jeden. My ovšem nic takového neměli, neč jsme myslili, že když jsou řeky (Dyje — Morava a Dunaj) mezinárodní, můžem i my Poštorané kdykoliv s našimi koráby po nich rejdit. Náš důvod ovšem nám nepomohl, a my byli nuceni vrátiti se nazpět. Ó, žádný, kdo něco podobného nezažil, nemůže pochopiti, jak nám bylo. — Vždyť celá Poštorná věděla o našem odjezdu a my se vraceli poměrně z takového blízka. Domů přijeli jsme až k večeru a neušli vtípům bratří, kteří zůstali doma. „Vy jste ale „kumštalatěři“, do Bratislavy na loďkách i zpět proti proudu za jeden den, to by nikdo ani na motorce nestrhl“, říkali posměšně. Jak napravití tento malér? Ihned v pondělí zajel jeden bratr do Brna pro povolení a my již v pátek na svátek Cyrila a Metoděje jeli zase. V sobotu byl svátek též a tak jsme se nemuseli štvát. Z výletu tohoto přijeli jsme až třetího dne ráno. Bylo jistě pro nás velkým štěstím, že nás po prvé vrátili, neboť přijet až v úterý (když všichni v pondělí pracovali) bylo by pro nás horší. Pocity zažité při této jízdě jistě zůstanou do smrti v dobré paměti všech účastníků výletu. Snad všem nahnala trochu strachu výstraha, před vtokem do Dunaje umístěná, v podobě velké červené ruky. Zeptejte se těch mláďenců, co ještě vůbec parník nikde neviděli, jak jim bylo, když najednou spatřili před sebou (byli ještě na Moravě) velký parník, takový kolos, vypadající jak jedoucí továrna, a oni vjížděli na Dunaj jen na vrávoravých, chatrných kocábkách! — Bohudík přijeli jsme v pořádku, jen trochu strachu nahnali jsme našim rodičům tím, že myslili, že přijedem za jeden den a my vrátili se až třetího dne. —Vikin.

Dobrodružství čtyř skautů. — Byli jsme na vycházce u „Ruských domků“. Na úzkokolejné dráze stál vozík, který jsme nazvali „Ocelový oř“, a s kterým podnikli Jenda, Depoš, Šánek a Sása jízdu k řece Moravě. Sása měl s sebou šumící prášky. Jeden mláďenec musel přehazovat výhybky. Však jeho otec je „aisnpoňák“. Na konci vozík vykolejili a šli hledat Moravu. Dlouho nemohli ji najít, až konečně Jenda ucítil, že je nablízku. Před nimi byl drátěný plot a za ním dlouho hledaná Morava. Jenda s Depošem se v té „posvátné řece vykoupali a potom nastoupili cestu zpátky“, přesto, že již půl hodiny přšelo. To byla jízda! Jejich „Ocelový oř“ neměl namazaná ložiska a k tomu ještě lilo jako z konve. To byla hlavní příčina, že slavný Jenda spadl pod „oř“ a to tak nešťastně, že kromě zablácené košile se mu nic nestalo. Když byli skrz na skrz promoklí, byly obavy o Sásu, aby neexplodoval, protože měl plné kapsy šumících prášků. Všichni měli strach, že chudáček Sása vyletí do výšin nebeských a bude se dívat, jak skautí u „Ruských domků“ vaří oběd. Co se očekávalo, to se stalo. Prášky začaly šumět a mocnými proudy vyrazily ven. Sása sice nevyletěl do vzduchu, ale zato mláďenci plnými rukama nabírali opojný šum a polykali plnými ústy. Z této trapné situace dostal se tím, že se ocíl na vozíku jako Adam. Hoši nabírali šum z kalhot, trenýrek a ze všeho, co měl na sobě. U „Ruských domků“ jim ku-

chaři ohlásili, že oběd již snědli. Ovšem, naši slavní jezdci láterili a posílali kuchaře na Tahiti. Domů dostali jsme se dobré náladě. S. Vladimír.

Co se nám všechno nestane. Že bychom si zajeli z Brna na loďkách? Rozhodnuto již bylo. Loďky byly v Brně a čekaly jen na nás. Tedy v sobotu jdeme pokud možno co nejrychleji do Břeclavě na nádraží. U nádraží najednou praví br. vedoucí Pepovi: „Máš to „oné“, aby nám vydali loďky?“ „Nechal jsem to doma“ pravil. Co nyní? Domů bylo daleko a my měli jen málo času. Lístky byly koupeny, nezbylo nám než nasednout. Pojednou pravil M.: „Pepo, běž honem dom a dojeď za nama rychlíkem a pohni sa, ať ho stihneš“. Ostatní též jej přemlouvali. Rozmýšlel se — průvodčí již píská — dal si konečně říci a vyskočil v posledním okamžiku. Rychlík měl však zpoždění a v pět hodin do Brna nepřišel. Myslíte, že jsme jeli domů vlakem? O ne! Dík tamnějšímu skladníkovi, jenž nám loďky vydal i bez potřebných listin. Co však bylo horšího! Voda byla velice malá a my (dojeli jsme tenkrát pouze do Dolních Věstonic) byli nuceni nejméně dvě třetiny cesty jít pěšky! Zdá se to nepravděpodobné, ale je to naše smutná zkušenost. Zeptejte se na příklad bratří, kteří tam nebyli. Ti všichni to vědí a mohou to dosvědčit.

V rukou finanční stráže. Na vyjízdce loďkou ze Znojma do Poštorné dospěli jsme až ke Krhovicím. U Krhovic poradil nám jakýs hlupák, abychom odbočili mlýnským járkem. Je prý to kratší cesta. Když jsme však museli loďku kolem několika mlýnů vždy s velkou námahou přenášet, lítovali jsme, že uposlechli jsme rad hloupých. Asi po páté překážce uzřeli jsme před sebou malou budku. „Financi!“, vydralo se nám oběma z vyprahlých hrdel. A již kradli jsme se kolem břehu jako šelma, která se chystá přepadnouti svoji kořist. Na lávce před budkou seděl finanční strážník s hlavou opřenou o dlaně a spokojeně chrápal. Nenechal se nikým ze sladkého snění vyrušiti. Jeli jsme rychle dále, abychom jej neprobudili. Nyní byli jsme již v Rakousku. Za nedlouho spatřili jsme budku druhou. Teď „napekalo“ nám ještě více. Kdyby nás tento finančník vrátil, padli bychom do rukou prvního, který se snad již probudil. Ten nemusel by nám věřiti, že jsme již jednou kolem něho jeli a dále by nás snad nepustil. Na štěstí však i Rakušan seděl na pařezu a statečně chrápal. Prchali jsme rychle jako vojsko napadnuté nepřítelem. Za nedlouho přijeli jsme zase na Dyji a v rukou finanční stráže zůstali jen dvě hlavy chrápajících strážců. —Pepa Klimovič.

Znal dobře jízdní řád. Na jedné z vycházek vyžádal si Pepa jízdní řád, aby zkontroloval, zda vlak domů odjíždí přesně v tu dobu, kterou vyhledal Franta. Nikdo proti tomu něho nenamítá. Pepa je přece druhotřídním skautem a k tomu ještě koluje v jeho žilách „železnácká“ krev a „reží“ mu trčí z kapsy. „Abyste to věděli, čekáme večer v Kútech jenom pět minut a žádné půl hodiny, jak Franta říkal“, vykládá po přezkoušení jízdního řádu Pepa. „Tož to budeme o půl hodiny spíš doma“, poznamenal moudře Fricke, „to se zas jednou nabodnu“. Tváře všech kluků se vyjasnily vzpomínkou na večeri. Vesele se nasedalo v Jablonici do vlaku, který nás unášel do Kútů, kde bylo nutno přesedat. — V Kútech již vlak čekal. Všichni nastoupili

jsme do nekuřáckého vozu a radostí, že budem brzy doma, dali jsme se do zpěvu. Vstoupí průvodčí a jeho „jízdenky prosím“ nás nijak nevyrušuje ze zpěvu. Čerín první podává jízdenku a na otázku průvodčího, kam jedeme, odpovídá sebevědomě: „no do Břeclavě!“. „Ale tento vlak jede do Gbel“, dí průvodčí. Kdyby nás viděl nějaký dirigent, jistě by záviděl průvodčímu, jak rázem ukončil náš zpěv slovy „do Gbel“. „To jste si to spletli pánové, do Břeclavě jede vlak o půl hodiny později“. Všichni hned doráželi na Pepu. „Tys' nám to pěkně vyštudýroval“. Pepa se však rychle vymlouval, že jsme se měli nejdřív průvodčího zeptat kam vlak jede a pak teprve nasednout. A měl skutečně pravdu. „Co teď máme dělat?“, táže se vůdce průvodčího. „Musíte ve Gbelích vystoupit a jeti zpátky do Kútú a tam, doufám, že si dáte při nasedání lepší pozor“. A dali jsme si velmi dobrý pozor, jen že jsme jeli domů nákladním vlakem, jelikož vlakvedoucí se nad námi smíloval a vzal nás sebou. Jinak museli bychom jeti domů až ráno. —Tt.

Tuto ročenku vydal I. oddíl Svazu junáků skautů R. Č. S. v Poštorné v květnu 1931 péčí redakční rady sestávající z členů: Vlad. Anděla, Jos. Blažka, Jana Daňka, Jos. a Leopolda Klimoviče, Viktora Novotného, Matěje Popoviče a Frant. Tévolta. Obálku navrhl a do linolea vyřezal Leopold Klimovič.

Foto - drogerie

KOMORY SVĚTOVÝCH
FIREM, ZEISS-IKON,
WELTA atd. POTŘEBY
ZARUČENĚ SPOLEH-
LIVÉ.

F. Červinka,

BŘECLAV

Chcete rychle zbohatnout

Chcete vyhrát **milion**

Kupte si

los

čs. třídní loterie v prodejně

RUDOLFA DAŇKA v Poštorné,

Husova třída (vedle hostince pana Strouhala).

Vyžádejte si informace též v záležit. realitních, daňových, atd.

SPORT

vyžaduje

pružné svaly

a

svěží nervy.

«Toho docílíte

masáží

ALPOU

Natíráním francovkou »Alpou« zesílí svaly,
vzpruží nervy a docílí se bujará mysl.

Gramofonové desky a přístroje
všech značek. Od Kč 300,- výše kupujte u fy

Radio - Elektro JOS. KUBOVSKÝ,

Břeclav, Nádražní 40 — Tel. č. 15.
Těž na mírné měsíční splátky.

Pojištění všeho druhu vyřizuje levně

„SLAVIA“

vzájemně pojišťovací banka

Kancelář v Břeclavi, Nádražní tř. 12.

Inspektor
Bohumil Janda

FRANT. ZIKMUND

Veškeré zboží koloniální
dostanete
za ceny konkurenční
u firmy

obchod
koloniální v POŠTORNE

Velmi levně
obslouží Vás

obchod se smíšeným zbožím
RUDOLF FABIČOVIC,

POŠTORNÁ
Hlavní čís. 12.

Nejlepším pečivem
Vás obslouží firma

JAN HEMZA

pekařství
v Poštorné

Na všech zábav-
ních a tanečních
podnicích zahraje
Vám pěkně a
levně

BERKOVA
KAPELA V POŠTORNÉ

Doporučujeme krejčovský závod

MICHALA SLÁDKA v Poštorné,
Radniční třída (rožní dům).

Přesvědčte se, že zakázková
práce je nejlepší! ■

Dobrý a vkusný

NÁBYTEK

koupíte u fmy

Fr. Vaculík a syn,
BŘECLAV,

Nádražní 11. – Pozor na adresu!
Telefon čís 66. Založena r. 1887.

Sladké cukrovinky
pro mlsné hubinky
u firmy

JOSEF PIKNA

cukrářství
V POŠTORNĚ.

Vlastní výroba jemných druhů cukrovínek ku svatbám, křtinám a
jiným příležitostem. P. T. překupníkům a spolkům poskytl. slevy.

Maso a uzeniny zadarmo

nikde nedostanete; za nejlevnější
ceny v la jakosti obdržíte je však u

Franty Šrámka

v Poštorně, Hlavníulice . — Filiálka v Husově třídě číslo 363.

P

SPORT

R

ZÁBAVŮ

O

do PRÁCE

jezdíme na kole TALISMAN
LEV HAVLÍČEK, POŠTORNÁ

Těž jiné značky jízdních kol
a šicích strojů dodám na
mírné splátky.

Skauti a skautky!

Než se vydáte na vycházky prohlédněte si

naše výklady

Máme pro Vás vhodnou obuv, vyzkoušejte si ji u nás!

T r a m p k y

Za Kč 19— 25— a 29— zpřijemní Vaši chůzi.

D ů m s l u ž b y

Bata

BŘECLAV

moderní - účelné - levné

tiskopisy

dodá

Vlad. Chlanda

Břeclav, Nám. Svobody. — Telefon č. 32.

Peníze

bezpečně a výhodně
uložíte nebo levně
si vypůjčíte

V OBČANSKÉ ZÁLOŽNĚ
V POŠTORNĚ.

*Zahání starosti!
Udržuje dobrou náladu!
Vede bezpečně ku spokojenosti!*

Vlastní rodinný domek, který Vám postaví v ceně od Kč 15.000,- až do 300.000,- na úvěr a to Kč 10.000,- bezúročně a zbytek na 4% úrok a 2% umořování.

„Kolonisace“

Stavební a úvěrní družstvo v Československé
sídlím v BŘECLAVI.

republice, zaps. spol. s r. o. se
Vyžádejte si prospekty!